

קונצרטו דה קמרה לכינור ו-10 כלים לבוסקוביץ

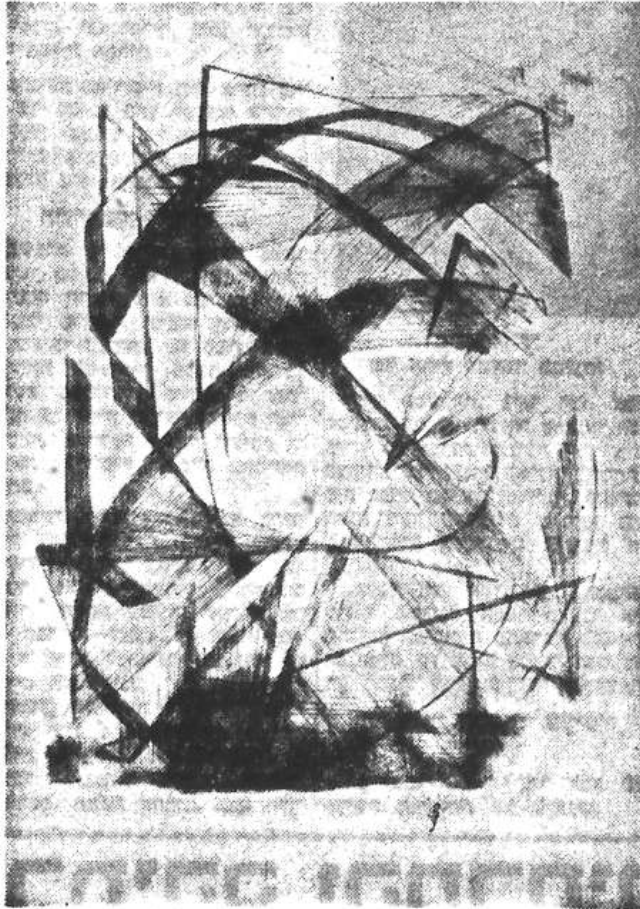
ההיצוגיות של אותו עקרון הוא הגשם על צורותיו וגווניו, ואילו מהותו הפנימית, ההיבטית, היא ההפרדה הבאה בעקבותיו של אור תו נשם, בהתאם לכך נמצא את הפרק הראשון אשר לקונצרטו – העשוי על פי השראתה הצורנית של דרך כתיבה עתיקה משלש טוקטות ושתי ריצ'קרות המופיעות בו חליפות – ששללו את ה"יורה" המטר "המלקוש" בעוד ש"השראתו של הריצ'קרה" מתפלת יהודי זרבה באה לו: "משיב ה" רוח ומוריד הגשם". שני הפרקים הנותרים נקראים על פי אותה הרוח "שיר ניסן" ו"שיר אלול". אין בכך ולוא גם רמז לכתיבה

השתחרר משעבודו מאז הימים אל מערכת צלילים מסוימת, והוא ה"פך אדון לעצמו, גורם ראשון ל"עיצוב מהלכה של היצירה. ואולם עם זאת נמצאת זו מבוססת לא על מוטיב ריתמי זה או אחר, אלא על טכניקה פוליטית, על פסיפס מקצבי, הנרקם בין כלים השונים והמציגה במידה מרובה. פוליטית" מיקה זו, כח דרמטי ומרתק רב ל"ה, יחד עם זאת עשויה היצירה – זו הפעם הראשונה בכתיבתו של בוסקוביץ – על פי דרך הכ"יבה הסריאלית, הוא השלב ה"מובחן ביותר בתחום הצלילים ה"דוקטורנית. סריאליות זו חידוש יש בה לגבי הכתיבה הישראלית בכ"ללותה על אף זאת ולמרות חז"ת

בערבית רביעית שבערביות המוסיקליות, מיסודה של בתי שבע דה'רטשילד, באולם מ"על הפיס, במצאי שבת. המ"בצעים: סולו לכינור – מרים פריד, אורי טפליץ ואורי שהם – חלילית, ואב שטיינברג – ויולה, יעקב מנזה – צ'לו, רוח מנזה – צ'מבלו, פרנסואז גטר – נבל, אסף ברילב – צ'ל"סטה, רב גינצבורג, יהודה גרינולד, יואל תום – כלר הקשת המנצה – נארי בר-תני.

גם אם עדיין לא ניתן לנו ל"נסח ולקבוע בבירור את דפוסייה האסתטיים ואת כללי דמותה ה"צורנית-צלילית של היצירה בתי זמננו, הרי שדבר אחד מסתבר ר"חולך במהירות רבה: החדוש ה"צירתי איננו עוד כחינת תופעת לוחאי בלתי נמנעת, המתלחה אל הכתיבה משום היותה פרי ביטוייה של תקופה חדשה, מעתה נמצא החדוש כחלק בלתי נפרד מאותה יצירה, גורם מהותי ממנה. שהרי תקופתנו אינה עוד תקופה חדשה, אנו חיים בה זה למעלה מששים שנה. מוטב איפוא שנגמל מאותה דעה מקובלת כאילו עדיין צריך סגנוננו, כאילו טרם יקרום עוד נגידים ויבטחון הבגרות עוד ממנו וחלילה, נגמל ממנה אפילו חביבה היא עלינו בגלל אותו מחסה ש"היא כאילו ניתנת לנו מפני חוסר בטחוננו. נגמל ממנה משום שבמ"עית יסודה, משום שהחדוש ש"ביצירתנו אינו מורה על ראשית דרך, אדרבא, הוא מהווה אחת מ"תכונותיה האופייניות. יצירה ת"קופתני כמותה כחדוש בלתי פוסק והיא נעשית – אפילו שלא מ"דעת – על פי חוק התמורה ה"נצחית.

יצירתו האחרונה של א. א. בר-סקוביץ, הוא הקונצרטו דה קמרה לכינור ועשרה כלים, אשר ה"שמעה בשבת שעברה במסגרת ה"ערביות המוסיקליות למוסיקה בתי זמננו, ערות היא לאותה תופעה, אחד מסממניה האופייניים ביותר ורא החדוש, וזה מדהים ומרתק, בוסקוביץ הוא שחידש לנו לפני כשתי עשרות שנים – עת הוש"מעה לראשונה הסריאל השמית ש"לו – את דמותה ה"שונות של המוסיקה האמנותית הישראלית. ר"הוא אף המעלה לפנינו עתה, ב"קונצרטו זה, דרך חדשה וישנה, עולם ביטוי שטרם נשמע ביצירת"נו. לאחרונה גברה בתודעתנו ה"מוסיקלית החלוקה הבינונית למד"רע ולמערב, ואנו מרבים לדבר על סינתזה וסימביוזה של דרכי ביטוי אלה, ולסוד במידתם כל יצירה מוסיקלית המודמנת לנו. א"פת היא שגם בקונצרטו זה יש מ"פיווג יסודות מזרחיים ומערביים, אלא שהפיווג נדמה הפעם מחלט ומבוקש כל כך, עד שכמעט לא ניתן עוד להפריד בין גורמיו. לשם כך זימן בוסקוביץ תרכב צלילי שהשראתו מזרחית היא, והיא מ"כירה לנו במידה רבה את צלילי הנבל של המזרח הרחוק, אשר חלטים בו פלי התקשה המטלופור"גיים, עם דרך כתיבה המבוססת כולה של שיטתיות מערבית, חגור"רם הבולט ביותר בדרך כתיבה זו הוא הסממן הריחמי, המהווה ב"יצירה זו את הנושא היצירתי, וזמנה, נאילו רוצה המקצב ל"

7 פסקאדי – קומפוזיציה – נחשת (בצלאל)

תה והחלטיותה, נראה כיצד שר"נה קיצובה בידי כל קומפוזיטור וקומפוזיטור. ביצירה זו נוצלה ה"סריאליות לשם ריכוז מאכסימאלי של חומר הצלילים, ריכוז המוציא מכלל תופעה כל צליל שאין בו משום שייכות ומשמעות ראשונה. שפת הצלילים תופכת איפוא שפת הצמצום המאכסימאלית, המגלה ט"פת ומכסה טפחיים. דומה דומים מדובר בה, דומה הנמצאים מ"ב"עים בדרך אלתורית על ידי כל אחד מן המשוחזרים בדרכו שלו. דרך אשר הסולניות האימפרוביז"טורית, לכאורה, מעדמת בה על תופעת הצנינה בצוחת. בוסקוביץ נמנה עם אותם קומפוזיטורים ש"ההשראה עיקר להם בכתיבה המר"סיקלית.

כך נמצא שהיצירה כולה מר"שתת על עקרון פואטי, תופעתו ההיצוגית של אותו עקרון הוא

ההיצוגיות של אותו עקרון הוא